

dino. Tukaj je bilo uže na stotine ljudstva. Kmečki hrami bili so lepo ozaljšani. Vse se je veselilo na cesarjev prihod.

Okoli pol ene se zasliši strel, v vseh cerkvah zvonijo, jahači pa v strahovitej vročini grejo cesarju nasproti. In ko cesar dospe na Hajdino, zaslišalo se je iz sto in sto grl „živio.“

Na Hajdini pozdravi Nj. Veličanstvo občinski zastop slovenski, cesar pa je blagovolil nagovoriti več osob, mej družimi tudi g. župnika in hajdinskega nadučitelja znanega nemškutarja, kateri je tako lačen, da od nemško-prajzovskega šulferaina groše jemlje, Vincenca Kocmuta vprašaje: kako otroci šolo obiskujejo? Na kar odgovori Kocmut: „prav slabo“. Če je tudi to istina, se nam zdi tak odgovor nasproti cesarju samemu zelo nepremišljen, kajti s tem je učitelj pred najvišjim gospodom vso občino osramotil. Pa kaj to nemčurja briga?

Cesar spremljan slovenskih jahačev pada se proti Dravi, kder so pijonirji napravljali most črez reko. Most je bil v 22 minutah gotov. Cesar sam, kakor tudi njegovo spremstvo podalo se je na most. Potem se poda cesar v mesto. Ves pot v mesto in skozi do glavarstva, kjer je cesar vzprejemal dostojanstvenike, duhovščino, okrajni odbor, pozdravljalo ga je polno občinstva razoglavo z navdušenimi živio-klici.

Tu imam omeniti, da so naši nemčurji na vse pretege na to delali, da bi vse zadušili, kar je slovenskega. Toda dva znana glavača sta obračala, naš vrli slovenski kmet pa je obrnil in sicer tako, da je moral cesar sam razvideti, da so tu slovenska tla.

Nemčurji so dognali, da se cesar ni peljal mimo „Narodnega doma“, na katerem je pla-pola kranjsko-slovenska trobojnica, prepovedati pa so tudi hoteli samovoljno slovenske nagovore, kar se pa jim ni posrečilo. Župan Rodošek pa bi bil najraje videl, da bi kmečko ljudstvo ne bilo prišlo totti den v mesto in čul sem celo, da se je kmetom vhod v mesto branil. Tudi je bil toliko malosrčen, da si ni upal prepovedati razobešanje znanih frankfurtare, in zato ga je, kakor tudi Premiersteina c. k. deželni namestnik baron Kübek precej ostro pokaral: „zato (zavoljo razobešanja teh zastav) od mene ne bote imeli hvale in mislim tudi od Nj. Veličanstva ne, in zopet: to je pravi „škandal“, o škandal“. To so gotovo ostre besede, če se pomisli, da so bile od tako visokega nam Sloven-cem gotovo ne prijaznega gospoda v pričo toliko imenitnih gospodov in poštenih slovenskih kmetov govorjene. Župan Rodošek pa je se totti den kazal tako smešnega, kakor bi imeli pustni torek, ko se po mestu vozijo. Z voza je kričal: „klobuke dol, pa hoch, vivat“, toda nihče se ni zmenil za njega, kakor da bi on ne bi bil župan Ptujski. Še le ko vidi, da s „hoch“ nič ne opravi, začne sam prav plaho

vpiti: no vpite, „živio“, „živio“, ljudstvo ga uboga in iz tisočernih močnih slovenskih grl si čul „živio“, „živio“ (pa ne „čivio“.). — Deputacije so bile vse milostno sprejete. Vrli župan g. Mikl nagovoril je Nj. Veličanstvo v imenu županov slovenski, cesar pa je posamezne vprašal o tej in onej zadevi. Ko odpusti to deputacijo reče jej: „srečno!“ Tedaj sam svitli vladar se našega jezika ne sramuje, našim nemškutarjem pa se začne takoj ježiti koža, kedar čujejo slovensko besedo. Premierstein je bil vprašan, kake narodnosti so prebivalci okraja, na kar je moral odgovoriti: razun mesta celi okraj slovenski. Najvažnejši pa je bil odgovor na dr. Geršakov slovenski sledeči odgovor: „Naj Nj. Veličanstvo blagovoli izvesti tiste pravične postave, ki nam zagotavljajo naš narodni obstanek in srečno bodočnost“; na kar cesar mej drugim rečejo: Meni so vse narodnosti jednako pri srci in prizadeval si bodem, da se izvedo vsi zakoni. G. Raišpa je blagovolil cesar vprašati o razmerah okraja, kako kaže letina itd. Omeniti imam, da je bil načelnik našega okrajnega zastopa jako prijazno sprejet, katero čast Rodošek ni tako imel. Po predstavi deputacij odpelje se visoki gost v bolnišnico in v hiralnico, na potu tja Ga je pa pozdravljala šolska mladež in množica ljudstva. Potem se je odpeljal ob polu štirih, odzdravljajoč skoz okno občinstvu stoječemu tik železnice, katero Ga je neprenehoma burno pozdravljalo. To so glavne točke Najvišjega bivanja v naši okolici in mestu Ptuji in ne zdi se mi potrebno bolje natanko tega popisovati, ker je skoraj vsaksteri podrobnosti sam opazil. Mi Slovenci smemo s cesarjevim obiskom prav zadovoljni biti, vsaj smo tudi storili, kar je bilo v naših močeh. Naši nemčurji pa so vsled povedanih neumnščin potrti.

I. M.

Smešnica 33. Velik gospod je v Celji se naobedoval. Ko plača, doloži še nekaj okroglega natakariči strežnici. Ta pogleda dar in začudena reče: gospod, Vi ste se zmotili, to je samo pol krajcarja. Gospod odvrne: jaz se nisem zmotil, jaz nikoli ne dam — menje.

Razne stvari.

(Javna zahvala.) Podpisana izrekata naj toplejšo zahvalo v svojem in v imenu šolske mladine v celjski okolici vsem blagim dobrotnikom, ki so pripomogli, da so dobivali učenci in učenke skoz celo leto opoldne tople hrane. Dalje se pristrčno zahvalujeta slavn. predstojništvu celjske posojilnice za 300 iztisov knjižice „Habsburški rod“, ktere je letos šolske mladeži pri Habsburški svečanosti podarilo. Franc Lipovšek načelnik kraj šolsk. sveta, J. Lopan, šolski vodja.

(Častno srenjčanstvo) podelil je trg Ljutomerski preslavnemu rojaku profesorju dr. Fr. Miklošiču. To je lepo. Slava Ljutomerčanom!

(V Podovi) na Dravskem polji so 22. februarja volili srenjske odbornike, župana pa še starega imajo, kateremu je nekdo srenjsko „tablo“ odnesel v dokaz, da bi se ga radi znebili. Bo treba pri glavarstvu potrkati! Župan in njegov pisar uradujeta nemški tako zmedeno, da je grdo.

(Minister Falkenhayn) da po kranjskem potovalnem učitelji g. Kramarji: „Gospodarsko berilo“ za napredovalni gospodarski poduk spisovati, to pa na prošnjo kmetijske podružnice št. Jurske ob južni železnici, predloženo po g. dr. Vošnjaku.

(V Zagaji pri Ljutomeru) je hčer nekega posestnika svoje novorojeno dete v kuhinji na tla padnoti pustila, da je umrlo; telo je v kleti skrila. Žandarji so prišli po njo.

(Umrli) je grajsčak Šmarijski baron Rudolf Goedel-Lannoy 69 let star, brat našega drž. poslanca.

(V Mariboru v kajho) zaprli so znanege oderuha Gassmajerja.

(V Ojstrem) je 10. t. m. bil plačilni den in odpust rudarjev. Pripeljala se je zaradi tega cela kompagnija vojakov iz Ljubljane, tudi 16 žandarjev je bilo navzočih. Vsem rudarjem je obljubil posestnik rudokopa g. Sarg, ako na delo idejo, poprejšnje dobre pogoje, toda rudarji so tirjali vrh tega še odpust ravnatelja, v kar pa Sarg ni privolil, in tako je rajši rudarje odpustil, 11 so jih vklenoli in zaprli, 50 takoj odpustili, vsi drugi so delo zopet nastopili.

(V Žičah blizu Konjic) se je precej močno vratna bolezen (Diphtheritis) pokazala, ter že več otrok, pa tudi učencev napadla in nekaj tudi zadavila; zaradi tega je šolsko obiskovanje od 12. avgusta naprej začasno prenehati moglo.

(Za nadučiteljsko službo v Rušah) so od okr. šols. svetovalstva bili prezentirani gg. Ernest Leske, Feliks Majcen in D. Trstenjak. Izmed teh treh je c. kr. deželni šolski svet izbral si Ernesta Lesketa iz Maribora.

(Ogenj.) V Obreži niže Brežic je pogorelo 5 posestnikov; škode je 10.000 fl.

(V Dramljah) je zopet izvoljen Franc Svetelšek za župana. Edini nasprotnik mu ni napravil nič. Svetovalci so: Fr. Mastnjak, Matija Freisteiner, Janez Vengušt in Fr. Šoline; vsi v občinskem zastopu z županom vred so narodnjaki. Živel!

(V Račah) na kolodvoru bila je ob cesarjevem prihodu tudi šolska mladina iz Rač, Brezule in sv. Marjete z učitelji vred navzoča. G. Paulšek, rački učitelj, si je za okinčanje kolodvora veliko prizadeval. Hvala mu!

Loterijne številke:

V Gradci 11. avgusta 1883: 63, 80, 22, 23, 39.
Na Dunaji „ „ 32, 76, 7, 20, 72.
Prihodnje srečkanje: 25. avgusta 1883.

Vsim prijateljem in znancem, ki so med boleznijo njunega premilega, nepozabljivega sinčka **Leona** svoje blago sočutje razodevali in pri njegovi smrti toliko lepih vencev darovali, izrekujeta najsrčnejšo zahvalo

Emilija in Miha Žolgar.

Celje, 12. avgusta 1883.

Zahvala.

Za mnoge dokaze prijateljstva in prijaznosti o priliki boleznij in smrti naše srčno ljubljene, nepozabljive tašče, oziroma stare matere, gospe

Franciške Schupeuz,

svečarjeve vdove

za mnoge lepe vence in za izredno številno spremstvo pri pogrebu, izrekajo podpisani vsem, v prvej vrsti prečastitej duhovščini, sl. konventu usmiljenih sester, sl. katoliškemu društvu za Kranjsko, sl. katoliškemu društvu rokodelskih pomočnikov, zadnjim tudi za genljivo petje, najprisrčnejšo zahvalo,

V Ljubljani, dne 8. avgusta 1883.

Žalujoči ostali.

Za 130 fl. a. v.

te dobi mlatilnica z vitalom, v popolno dobrem stanu stoječa, z zraven spadajočimi posrebnimi jermeni.

Stroj se postavi lahko na pod, in se mlati z rokami, ali pa se vitalo na zunanjem prostoru vpreže z živino, o kojem slučajih se jermena stikata na vitalo.

Vidi in kupi se stroj z vitalom pri **Fran Vabič-i** v Laškem, do katerega se tudi lahko pismeno obrača.

2—3

Očale, **nanosnike,**

fino brusene, ali iz stisnjenega stekla, priporoča

Ferd. Dietinger,

urar in optikar v Mariboru
v gosposkej ulici.

NB. Očale prodava takšne, ki so očem kupčevalčevim primerne, vse dotična popravila izvršuje točno in po nizkeji ceni. 3—3